गन्धतैलावसिक्ताभिः काञ्चनीभिः सहस्रशः। दीपिकाभिः कृतोद्योतं पश्यते वै वृषं तदा।
सञ्छिन्नभिन्नकवचं बाणैश्च विदलीकृतं। सपुत्त्रं निहतं दृष्ट्वा कर्णं राजा युधिष्ठिरः। ५०२०
सञ्जातप्रत्ययोऽतीव वीक्ष्य चैवं पुनः पुनः। प्रशशंस नरव्याघ्रावुभौ माधवपाण्डवौ।
अद्य राजाऽस्मि गोविन्द पृथिव्यां भ्रातृभिः सह। त्वया नाथेन वीरेण विदुषा परिपालितः।
हतं श्रुत्वा नरव्याघ्रं राधेयमतिमानिनं। निराशोऽद्य हते कर्णे धार्त्तराष्ट्रो भविष्यति।
जीविते चैव राज्ये च हते राधात्मजे रणे। त्वत्प्रसादाद्वयञ्चैव कृतार्थाः पुरुषर्षभ।
दिष्ट्या जयसि गोविन्द दिष्ट्या शत्रुर्निपातितः। दिष्ट्या गाण्डीवधन्वा च विजयी पाण्डुनन्दनः। ५०२५
त्रयोदश समास्तीर्णा जागरेण सुदुःखिताः। स्वप्स्यामोऽद्य सुखं रात्रौ त्वत्प्रसादान्महाभुज।
एवं स बहुशो राजा प्रशशंस जनार्द्दनं। अर्जुनञ्च कुरुश्रेष्ठं धर्म्मराजो युधिष्ठिरः।
॥ सञ्जय उवाच ॥ दृष्ट्वा च निहतं कर्णं सपुत्त्रं पार्थसायकैः। पुनर्जातमिवात्मानं मेने च स महीपतिः।
समेत्य च महाराज कुन्तीपुत्त्रं युधिष्ठिरं। हर्षयन्ति स्म राजानं हर्षयुक्ता महारथाः।
नकुलः सहदेवश्च पाण्डवश्च वृकोदरः। सात्यकिश्च महाराज वृष्णीनां प्रवरो रथः। ५०३०
धृष्टद्युम्नः शिखण्डी च पाण्डुपाञ्चालसृञ्जयाः। पूजयन्ति स्म कौन्तेयं निहते सूतनन्दने।
ते वर्द्धयित्वा नृपतिं धर्म्मात्मानं युधिष्ठिरं। जितकाशिनो लब्धलक्ष्या युद्धशौण्डाः प्रहारिणः।
स्तुवन्तः स्तवयुक्ताभिर्व्वाग्भिः कृष्णौ परन्तपौ। जग्मुः स्वशिबिरायैव मुदा युक्ता महारथाः।
एवमेष क्षयो वृत्तः सुमहल्लोमहर्षणः। तव दुर्म्मन्त्रिते राजन् किमर्थमनुशोचसि।
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ श्रुत्वैतदप्रियं राजा धृतराष्ट्रोऽम्बिकासुतः। पपात भूमौ निश्चेष्टश्छिन्नमूल इव द्रुमः। ५०३५
तथा सा पतिता देवी गान्धारी दीर्घदर्शिनी। शुशोच बहुलालापैः कर्णस्य निधनं युधि।
तां पर्य्यगृह्णाद्विदुरो नृपतिं सृञ्जयस्तथा। पर्य्याश्वासयताञ्चैव तावुभावेव भूमिपं।
तथैवोत्थापयामासुर्गान्धारीं कुरुयोषितः। स दैवं परमं मत्वा भवितव्यञ्च पार्थिवः।
परां पीडां समाश्रित्य नष्टचित्तो महातपाः। चिन्ताशोकपरीतात्मा न जज्ञे मोहपीडितः।
स समाश्वासितो राजा तूष्णीमासीद्विचेतनः। ५०४०

इदं महायुद्धमखं महात्मनोर्द्दुनधञ्जयस्याधिरथेश्च यः पठेत्। स सम्यगिष्टस्य मखस्य यत्फलं तदाप्नुयात् संश्रवणाच्च भारत।
मखो हि विष्णुर्भगवान् सनातनो वदन्ति तच्चाग्न्यनिलेन्दुभानवः। अतो ऽनसूयुः शृणुयात् पठेच्च यः स सर्व्वलोकानुचरः सुखी भवेत्।
तां सर्व्वदा भक्तिमुपागता नराः पठन्ति पुण्यां वरसंहितामिमां। धनेन धान्येन यशसा च मानुषा नन्दन्ति ते नाऽत्र विचारणाऽस्ति।
अतोऽनसूयुः शृणुयात् सदा तु वै नरः स सर्व्वाणि सुखानि चाश्नुयात्। विष्णुः स्वयम्भूर्भगवान् भवश्च तुष्यन्ति ते तस्य नरोत्तमस्य।